

Разказвачътъ продължи.

— Една година, на. прѣди четири години, дойде врѣме да пжтуватъ, и си тръгнаха . . . Единъ само, старъ единъ, остана на гнѣздото си, въ село . . .

— Боленъ ще е билъ онъ! — прѣкжснаха.

— Бе какво ти боленъ — отъ пжтъ се върна!
— Не бѣше боленъ.

— Домързело го е? — обади се другъ.

Младиятъ селенинъ сви рамѣнѣ и продължи.

— Отъ мързелъ ли бѣше, отъ какво, не знамъ азъ, щъркелътъ си остана и туй то! Настана зима. Пъкъ тежка ли бѣ зимата! Не дай Боже! Ами сега! Е, че като се оскуба оня ми ти щъркелъ, като се сви, като посинѣ, да ти домилѣе да го гледашъ! Па качваме се ние, ете азъ съ ржка съмъ го снемалъ, да го вземемъ отъ гнѣздото и го постоплимъ... Ехъ, криво-лѣво, иззимува . . .

— Ималъ дни да живѣе!

— Чакайте, ще видите. Дойде пролѣтъ! Единъ день, гледаме, щъркелитѣ се връщатъ. Ехъ, драго ти става да ги видишъ пакъ на гнѣздата. Ала йокъ! Не отидоха они по гнѣздата си — ами башъ при старио.

— Много здраве да му донесатъ — усмихна се единъ.

— Какво ти много здраве бе! — продължи разказвачатъ. — Они като се натрупаха, че като размахаха ония ми ти широки крилѣ, че като затракаха ония ми ти червени гаги . . . чатъ-чатъ-чатъ . . .

— Биеха ли се?

— Не се биеха они! — караха се нему, на старио . . . Караха се, караха се часъ, два, три . . . Цѣло село излѣзе да гледа това чудо. Каква бѣше тазъ крамола, никой не знае . . . На мръкване гледаме — фър-р-р-р — разпрѣснаха се на вси четири страни . . . Старио остана саминъ . . . Като остана